

ТРЕВОЖЕНЪ ДЕНЪ

Неочаквано църковната камбана заби. Звънѣше силно, често и нѣкакъ страхотно — като за пожаръ. А никжде не се вижда димъ; нигде не поличава, че гори...

Бѣше работенъ день, по угаръ. Хората се прѣснали по полето. Че есенна угаръ е като свещенъ обетъ. Дадешъ ли го отъ сърдце — земята стократно отплаща. Хората на равна Добруджа помнѣха това отъ дѣди и прадѣди и изпълняваха сторенъ заветъ

А камбаната не преставаше...

— Какво ли става въ село?

И нетърпеливитѣ препускаха коне да разбератъ: що за напасть е сполетѣла?...

До като пристигнатъ — предъ общинската канцелария на село Срѣдини се бѣха събрали: старци, които по неджгъ не излизаха на работа; нѣколко кръчмари, чиито дебели вратове и голѣми кореми пречеа да ходятъ по слънце; и невръстни дечурлига, които не ги бива за работа. А задъ плетове и стобори надничаха сплашени баби, взели на ръце пеленачета — внуци,

Питатъ се: Какво става, а ответъ нѣма.

Нѣкой извика: Идатъ!

Изъ крайнитѣ на село се зачу тропотъ на конски копита. Вдигна се прахъ. Кучетата залаяха. А кокошкитѣ, подскрижени, се гушеа край курници... сжщо като предъ напасть. Ала каква е тя — никой нищо незнае.

Камбаната не сѣкваше. Тя ехтѣше, будѣше и зовѣше...

Конницитѣ почнаха да пристигатъ.

Който стигне — отсѣда; вързва потното добиче о плета предъ канцеларията, безъ да го поразходи и влиза при кмета.

Старцитѣ гледатъ отдалечъ и цѣкатъ загрижено, дечурлигата зяпнали чакатъ: да излѣзе нѣкой; да каже какво става!...

Кметътъ: едъръ, мустакатъ мжжъ съ алажана антерия и сребренъ ланецъ, се изправи предъ събралитѣ се въ канцеларията и развълнуванъ събщи: